

1930 se praví, že poznámka záboru může býti u ploch vlastníku ponechaných vymazána, se tak dosud nestalo. Z této okolnosti, že totiž poznámka záboru dosud ještě není vymazána, dovozuje stpů — jak plyne z vývodů odvodního spisu — že sporné pozemky dosud nexu záborovému podléhají a proto každé zcizení jich je vázáno na souhlas podle § 7 zák. záb.; to stížnost popírá, hájíc stanovisko, že ponecháním ploch podle § 20 zák. příd. vyšly plochy ty ze záboru a tím přestala možnost jakékoliv ingerence žal. úřadu, poněvadž tato se může týkati tolíko půdy zabrané.

Nss musel názor stížností zastávaný uznati správným.

Podle § 7 zák. záb. vyžaduje zcizení, dělení, zavazení, pacht a nájem zabraného majetku svolení stpů-u a jest bez něho neplatné. Vztahujeť se tudíž tato ingerence stpů-u tolíko na majetek zabraný, kdežto při majetku záboru již nepodléhajícím nepřísluší stpů-u žádná pravomoc k udělování zmíněného souhlasu, leda že by si byl tuto pravomoc, propouštěje tento majetek ze záboru, výslovně vyhradil.

Jak nss vyslovil v nál. Boh. A 3966/24, nutno, ježto § 20 zák. příd. jest v tomto směru jenom doplňkem a rozšířením § 11 záb. zák., míti za to, že plochy vlastníkům podle § 20 zák. příd. ponechané vycházejí ze záboru. Ponecháním těchto ploch na podkladě cit. § 20 zbavují se tudíž tyto plochy nexu záborového a nepodléhají proto již v případě zcizení žádné ingerenci stpů-u a není k tomuto zcizení zapotřebí souhlasu podle § 7 záb. zák., ježto předpis tento předpokládá majetek zabraný. Z okolnosti pak, že poznámka záboru dosud nebyla vymazána, nelze vyvozovati další trvání záboru se všemi důsledky i přes to, že pravoplatným rozhodnutím byly dotyčné plochy vlastníku ponechány a tím ze záboru propuštěny, poněvadž poznámka záboru v knize pozemkové, resp. v deskách zemských jest pouhým evidenčním opatřením za tím účelem, aby i zevně dokumentován byl stav nastalý již po zákonu samém a platný i bez této poznámky (srov. Boh. A 5433/26), nezakládá však sama další zábor, když tento — zde ponecháním půdy podle § 20 příd. zák. — po zákonu již svoji existenci ztratil.

Poukazuje-li odvodní spis žal. úřadu k tomu, že pak již nebude lze uložiti novému nabyvateli dodatečně podmínky za účelem uchování objektu podle § 20 zák. příd., jest moment tento pro otázku, podléhají-li dotyčné plochy záboru, a tedy i jich zcizení souhlasu podle § 7 záb. zák., zcela bez významu.

Ježto jest, jak uvedeno, nesporno, že pozemky tvořící předmět kupní smlouvy, byly vlastníku podle § 20 zák. příd. ponechány a tím ze záboru propuštěny, nebyl stpů již oprávněn arogovati si kompetenci k udělování souhlasu podle § 7 záb. zák. a bylo proto nař. rozhodnutí, jímž si stpů zřejmě kompetenci tu aroguje, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.338.

O b e c n í d á v k y: Ustanovení § 51 zák. o stav. ruchu č. 43/1928 Sb. o osvobození novostaveb od dávky z nájemného etc. nezahrnuje osvobození od dávky z přepychových bytů.

(Nález ze dne 9. února 1933 č. 2302.)

V ě c: František K. ve V. proti okresnímu úřadu ve Varnsdorfu o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 31. prosince 1928, pak z 31. prosince 1929 vyměřil starosta města V. st-li dávku z přepychových bytů pro rok 1928 částkou 2.200 Kč, pro rok 1929 částkou 1.200 Kč. Odvolání, uplatňující osvobození od dávky podle zák. o stav. ruchu, městské zastupitelstvo podle výměrů městského úřadu z 12. června 1930 zamítlo.

Okresní úřad nař. rozhodnutím další odvolání rovněž zamítl, a to z těchto důvodů: Zákon č. 209/20 poskytuje osvobození pouze od domovní daně třídní a činžovní, od zemských, okresních, obecních přírážek; k těmto daním a přírážkám nepatří dávka z přepychových bytů podle zák. č. 329/21, a také zákon z 28. března 1928 č. 43 Sb. o stav. ruchu osvobozuje stavby v §§ 49 a 50 uvedené pouze od dávky z nájemného a z používaných místností. Tím nerozumí se však dávka z přepychových bytů, jak také zákon č. 329/21 v § 38 a vl. nař. č. 143/22 ve vzorcových pravidlech jako příloha IV. vyhlášených jasně rozeznává mezi dávkou z nájemného a z používaných místností a dávkou z přepychových bytů. Kdyby zákon č. 43/28 byl chtěl vysloviti také osvobození od dávky z přepychových bytů, byl by to zajisté zřejmě vyjádřil stejně jako osvobození od dávky z nájemného.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

V daném případě je sporno jediné, zda ustanovení § 51 zák. č. 43/28 stanoví také osvobození od dávky z přepychových bytů. Ustanovení toto zní: »Stavby osvobozené od daně domovní podle § 49 jsou osvobozeny od dávky z nájemného nebo z používaných místností.«

Žal. úřad dovolává se pro svůj názor tohoto znění § 51 cit. zák., kdežto stížnost namítá, že nelze bráti v úvahu pouze slovné znění, nýbrž i účel tohoto předpisu, který směřuje k tomu, aby byl povzbuzen ruch stavební a tím i ruch hospodářský a pracovní. Nss nemohl uznati tuto námitku důvodnou.

Je pravda, že zákon č. 43/28 sleduje účel podporovati stav. ruch. Než otázku, jakými prostředky zákon tohoto účelu chce docílit, nelze řešiti z této povšechné tendence, nýbrž toliko výkladem jednotlivých ustanovení zákona, a lze k ní bráti zřetel pouze potud, pokud to zákonný text podle svého doslovu a smyslu připouští. Jak bylo uvedeno, poskytuje § 51 zákonné osvobození »od dávky z nájemného nebo z používaných místností«. Paragraf 38 ob. fin. nov. č. 329/21, vypočítává jednotlivé druhy samostatných dávek obecních, uvádí tam na prvním místě »dávka z nájemného nebo z používaných místností« a od ní přesně liší jako zvláštní druh dávek dávky přepychové, uvedené na posledním místě výpočtu, mezi nimi pak »dávka z luxusních bytů«. Stejně terminologie užívají a stejně oba druhy dávek rozeznávají vl. nař. č. 143/22 a č. 15/28.

Vzhledem k této ustálené terminologii zákonné není důvodu předpokládati, že § 51 zák. č. 43/28 termín »dávka z nájemného nebo z používaných místností« běře ve smyslu jiném nežli v technickém smyslu norem upravujících finanční hospodářství obecní. Extensivnímu výkladu citova-

ných předpisů brání jednak pravidlo, že předpisy stanoví výjimku — a takovým je nepochybně také ustanovení § 51 odst. 1 zák. č. 43/28 — dlužno vykládati restriktivně, jednak úvaha, že dávka z přepychových bytů postihuje držení přespočetných místností, které po názoru zákonodárce jest přepychem, a že sotva lze zákonu č. 43/28 přikládati tendenci, podporovati různými výhodami berními náklad, který se stanoviska zákonodárce je nákladem přepychovým a tedy zbytným.

Č. 10.339.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Převod nemovitosti, který se stal v roce 1928, není účasten osvobození od dávky podle § 52 odst. 2 zák. č. 43/1928 Sb.

(Nález ze dne 9. února 1933 č. 2303.)

V ě c: Theodor F. v L. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l prodal smlouvou trhovou z 5. září 1928 nemovitosti čp. . . v L. Platebním rozkazem starosty města z 27. listopadu 1928 byla mu z převodu toho vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Odvolání, uplatňující osvobození převodu od dávky podle § 52 zák. č. 43/28 městské zastupitelstvo zamítlo z těchto důvodů, dnes v úvahu přicházejících: »Dovolávané ustanovení § 52 odst. 2 zák. č. 43/28 pro osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí nemá zde místa. Ustanovení toto týká se pouze prodloužení lhůty pro skončení staveb, počatých podle zák. č. 44/27, j. sl. širší výhody tohoto zákona poskytnuty jsou jen těm stavbám, které byly započaty za účinnosti tohoto zákona, ale nebyly do konce r. 1928 dokončeny, když na žádost, podanou před koncem r. 1928 zem. fin. ředitelství prodloužilo lhůtu k dokončení stavby až do 30. června 1929, a týkají se proto jen převodů, které nastaly v letech včetně 1927. Pro převody nastalé v letech 1928 a 1929 bylo však §em 52 odst. 1 zák. č. 43/28 omezeno osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí tím způsobem, že nyní jsou osvobozeny od dávky pouze převody takových pozemků, kterých bylo použito ke stavbě domů s malými byty a malými provozovny a ke stavbám budov, určených pro veřejnou potřebu; jest tedy u převodů pozemků, nastalých v r. 1928 a 1929, stran osvobození od dávky rozhodným nejen dokončení stavby, ale také druh stavby. V daném případě stal se převod pozemku v r. 1928, na něm vystavěná budova není dům s malými byty neb provozovny. Povolení prodloužení k dokončení stavby může mítí právní účinek stran osvobození daňového, nikoli však pro dávku z přírůstku hodnoty. Ostatně výkladem § 52 odst. 2 zák. č. 43/28, jak míní stížnost, pozbyl by předpis odst. 1 účinnosti. což zajisté zákonodárce nemínil.«

Konečné odvolání žal. úřad zamítl, poukázav na důvody městského zastupitelstva, a dodal: »Převod skutečněn byl trhovou smlouvou z 5. září